

פינוק לשבת עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפלה וקריאת התורה

מוצט"ק	הד"נ	חברון
17:24	16:09	ח'ספין
17:23	16:12	חיפה
17:20	16:09	ירושלים
17:26	16:24	תל אביב

שבת קדש פרשת ויחי | י"ב טבת התשע"ב | גליון מספר 10 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

נקדה אלהלכה

שבת שלום ילדים יקרים ואהובים שלי.

כשנזכר השבת את פרשת ויחי, אנו מסיימים את ספר בראשית. המורה ספר לנו שבסיום הפרשה כלם קוראים בקול "חזק ונתחזק". רציתי לשאל את המורה מדוע צריך לומר "ונתחזק", הרי אנחנו סימנו כבר לקרא את כל ספר בראשית ולמה צריך להתחזק? אך לא הספקתי. הצלצול של סיום השעור נשמע בחלל האויר, וכלנו יצאנו מהכיתה והלכנו הביתה. החלטתי שאשאל את אבא בסעדת השבת מה המנהג הזה ומדוע אומרים "חזק חזק ונתחזק".

כשהגעתי לביתי, אמרה לי אמא, איתן מגיע הביתה לשבת. ואוו קראתי, איזה ניה. כבר כמה שבועות שלא ראיתי את אחי איתן. שכחתי לספר לכם שאחי איתן קצין בצ"ח, והוא מגיע לחפשות קצרות. כשאיתן בא, הוא מקדיש לי זמן מיוחד שבו אנחנו יושבים בחדרו, והוא מספר לי מה הוא עושה בצבא, כמובן רק מה שמותר לו לספר. איתן משרת ביחידה מיוחדת וסודית. כשעה לפני שבת איתן נכנס הביתה עיף מאד, ומיד נכנס להתקלח לכבודה של השבת. כשנכנסה השבת יצאנו בלנו, אבא ואמא, איתן ורחל, וידידה הקטן אל בית הנקסט. בדרך איתן חבק אותי ואמר לי: תתכונן. יש לי חידה בשבילך לשלוח השבת. שאל אותי עכשו בקשתי, ואיתן חייך ואמר: תמתין בסבלנות. זה היה לא קל להמתין, כי תמיד היו לאיתן חידות מענינות ומיוחדות.

כשהחלה סעדת השבת אמרתי לאבא, יש לי שאלה על פרשת השבוע. בן ענה אבא, מהי שאלתך? אבא, בבקשה, אמר איתן, תן לי רשות לשאל את החידה שלי? בסדר, ענה אבא. ואיתן שאל: מדוע השבת אנו אומרים "חזק חזק ונתחזק"? זו השאלה שלי קראתי בקול, איך ידעת? אבא התבונן בי ובאיתן ואמר: כשמסיימים דבר ישנה תחושה של נצחון ופז, ולפעמים חושבים שזהו מעכשו אפשר לנוח ולא להמשיך ולהתאמץ, לכן אנו אומרים "חזק חזק" על מה שסיימנו, "ונתחזק" לקראת ההמשך. איתן, אתה זוכר כמה קשה היה לך כשהתחלת לשרת בצ"ח, וכל שלב שסיימת היה רק חלק ממסלול ארוך? בן, ענה איתן זוכר היטב. יש לי ספור שייסביר לנו את הפונה של "ונתחזק". באחד הקורסים שעשיתי, צעדנו בלילה חשוך בשטח מדברי, והיינו צריכים לטפס על הר גבוה. על הגב נשאנו משא כבד, והנשק והאפוד, לא הקלו עלינו. בתחלת המסע, כלנו הינו שמחים ומרוצים, אך ככל שטפסנו והעליה היתה קשה יותר, הרגשתי שאין לי כח ואיני יודע אם אצליח להגיע לפסגה. לאחר מאמצים רבים הנעתי לפסגה וחשבתי זהו, סוף סוף, סימתי ואפשר לנוח. אך הבנתי שעכשו צריך לרדת מההר, וזה קשה יותר מלטפס. החלטתי להתחזק מההצלחה שעליתי, ובכח הזה להמשיך בירידה הקשה עד לסיום השלב הבא. ופה, אמר אבא. באמת צדקת איתן.

אנו אומרים השבת "חזק חזק" על כל ספר בראשית שסיימנו לקרא, "ונתחזק" לקראת ספר שמות שנתחיל לקרא בשבת הבאה. אנחנו צריכים ללמד שכל רגע בחיים, וכל הצלחה שהצלחנו, צריכים אנו להמשיך ולהשתדל, ולא לחשוב שעכשו אפשר כבר לנוח ולא לעשות דבר. בואו ונתחיל יחד לקרא את פרשת שמות, וכך נקים את מה שלמדנו השבת. מה אתם אומרים חבני הקרים על אחי איתן? להתראות בשבת הבאה, שבת פרשת שמות.

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
הי"ד

הַחִיזָה הַפְּרָשָׁה

1. מי הם הנזכרים שנחשבו לבנים?
2. מה היא ברכת האבות לבנים?
3. מי הם החברים הטובים שאסור להם לגור יחדיו?
4. מי נמשל לאריה, מי לשור, מי לחמור, מי לנחש, מי לאיילה ומי לזאב?

הַשְּׁבִילֵי הַפְּרָשָׁה

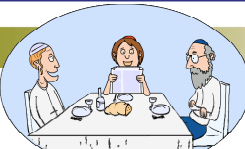
הַפְּרָשָׁה הַאֲחֵרונה בַּסֵּפֶר בְּרָאשִׁית, מַסְפֶּרֶת עַל יְמֵי הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ. יוֹסֵף מְבִיא אֶת בְּנָיו, אֲפָרַיִם וּמְנַשֶּׁה אֶל יַעֲקֹב, שִׁיבְרָכֵם, וַיַּעֲקֹב מְתַיַּחֵס אֲלֵיהֶם כְּבְנָיו. אַחֵר כֵּן מְבַרֵךְ יַעֲקֹב אֶת כָּל בְּנָיו, מְרַאוּבוֹ וְעַד בְּנִימִין, כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבִרְכָה הַמְיַחֵדֶת לוֹ.

לְאַחַר שִׁיבְרָכֵם מֵת, חָשְׁשׁוּ אֲחֵי יוֹסֵף שִׁיחֲסוּ אֲלֵיהֶם הֵיחָ מִשׁוּם שְׂלֵא רָצָה לִפְגַע בְּאֲבֵיהֶם, אֲךָ יוֹסֵף מְבַטֵּחַ לָהֶם שִׁימְשִׁיךְ לְדָאֵג לָהֶם גַּם עִתָּהּ, לְאַחַר שְׁמַת יַעֲקֹב.

חֻכַּי יִשְׂרָאֵל

אַבְרָהָם מַטְשַׁכָּאנוּב מַגְדוּלֵי רַבְנֵי הַחֲסִידוֹת. נוֹלַד בְּשָׁנַת תַּקמ"ט לְאָבִיו ר' רַפְאֵל. בְּעוֹדוֹ נֶעַר נִשְׁלַח עַל יְדֵי אָבִיו לְפִלּוֹצֵק לְלַמַּד תּוֹרָה. מֵהָר יָצָא שְׂמוֹ לְתַהֲלָה כְּעֵלוֹי, וּפְרִיָס הַקְּהֵלָה ר' דָּן לְנָדָא לְקַחוּ כְּתוּבָה לְבִתּוֹ. עַל שְׁלַחַן חוֹתְנָו יָשָׁב רַבֵּי אַבְרָהָם וְעָסַק בְּתוֹרָה. בְּעֶצֶת אֲדָמוֹר מְסַטְרִיקוּב הַתְּכוּנָה לְנִסְעָ לַיהוּדֵי הַקְּדוּשׁ מִפְּשִׁיחָה, אָלָא שְׁבִינְתִּים נִפְטָר הֵיחֻדֵי, וּלְפִי מְסַרְתְּ חֲסִידֵי הַצִּטְעָר עַל כֵּן גַּם הֵיחֻדֵי שְׁאָמַר: "יֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהוּא קְדוּשׁ מְרַחֵם וְיִכְלָתִי לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו". רַבִּים אֲשֶׁר הַתְּכוּנָה מְקַרֵּב בְּגִדְלָתוֹ וּבְצִדְקָתוֹ הַפְּצִירוּ בּוֹ שִׁישְׁמַשׁ לָהֶם אֲדָמוֹר. ר' אַבְרָהָם קָבַל עַל עֲצָמוֹ אֶת הַתְּפִקִיד וְאָמַר בְּצִעֲרָה: "אֲבוֹתַי יִכְלוּ לְהַסְתִּיר עֲצָמָם, אֲבָל אֲנִי, בְּחֻטְאֵי, מְנַעְרוֹתֵי רַצִּים אֲחֵרִי". פְּעָמִים בְּקָר רַבֵּי אַבְרָהָם אָצַל רַבֵּי שְׂמַחָה בּוֹנֵם מִפְּשִׁיחָה וְלֹא הוֹסִיף. כְּשֶׁנֶּשְׂאָל אָמַר: "הוּא הֵיחָ מַחֲבֵב אוֹתִי כֵּן כֵּן שְׂלֵא יִכְלָתִי לְקַבֵּל מְרוּחָו". מְכַל הַתְּפִנּוּצוֹת פָּנוּ אֵלָיו בְּשִׁרְתָּ. בְּיַנְיָהֶם גַּם רַבֵּי אֲלֵיָהוּ גוֹטְמָאכָר בְּעִנְיָן יָשׁוּב אֲרָץ-יִשְׂרָאֵל. אֲלֵפִים נִהְרָו אֵלָיו לְהַנּוֹת מִפְּנֵי עֲצָה וְתוֹשִׁיָה. אֶת עֶקֶר זְמָנוֹ הַקְּדִישׁ לְחֻדוּשֵׁי תּוֹרָה. לַעֲת זְקִנּוּתוֹ עָסַק בְּיַחֲוּד בְּסִדְר קְדוּשִׁים וְטְהוּרוֹת. נִפְטָר ב'ה' אֲדָר תַּרל"ה, כְּשֶׁהוּא בּוֹ פ"ו.

סֵפֶר אֵלֶּיָהוּ הַשֵּׁנִי

בְּכָל יוֹם שְׁשֵׁי אָפוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֶׁל רַבֵּי חֲנִינָא בְּן דוּסָא חֲלוֹת לְכָבוֹד שְׁבַת. בְּכָל הַבָּתִּים שְׁבִשְׁכוּנָה הָיוּ הַבָּתִּים מוֹסְקִים, וְעֵשׂוֹן נִרְאָה מְסַתְּלָסֵל מִכָּל הָאֲרָבוֹת. רֵיחַ טוֹב שֶׁל לָחֶם טָרִי נִדְוֶף בְּכָל הָרְחוּב. גַּם מְאַרְבֵּת בֵּיתוֹ שֶׁל רַבֵּי חֲנִינָא עָלָה עֵשׂוֹן, אֲךָ הַתְּנוּר הֵיחָ רִיק, לֹא הֵיחָ בּוֹ מְאוּמָה. אֲפִלוּ מַעֲט קִמַּח לְאִפְיִית חֲלָה קִטְנָה לֹא נִמְצְאָה בְּבֵיתוֹ. כְּדִי שְׂלֵא לְהַתְּבַיֵּשׁ, בְּכָל בְּקָר יוֹם שְׁשֵׁי הַסִּיקָה אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל רַבֵּי חֲנִינָא בְּן דוּסָא אֶת הַתְּנוּר בְּעֵצִים לְחִים, הַמְעֲלִים הַרְבֵּה עֵשׂוֹן, "תְּרַאֲיָנָה הַשְּׁכָנוֹת אֶת הָעֵשׂוֹן הַסְּמִיךְ יוֹצֵא מִן הָאֲרָבָה, וְתַחֲשׁוּבָנָה: גַּם אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל רַבֵּי חֲנִינָא אוֹפָה עֲכָשׁוֹ לְשַׁבַּת!" פְּעַם אַחַת אָמְרָה אַחַת הַשְּׁכָנוֹת בְּלִבָּהּ: "לְמָה יוֹצֵא עֵשׂוֹן רַב כֵּן מְאַרְבֵּת בֵּיתוֹ שֶׁל רַבֵּי חֲנִינָא? יוֹדַעַת אֲנִי, שְׂאִין לָהֶם שׁוּם דְּבַר לְאֹכּוֹל, וְלֹא קִמַּח כְּדִי לְאִפּוֹת! אֲלַךְ לְרֵאוֹת מָה הֵם עוֹשִׂים שָׁם. אַחֵר כֵּן אֲסַפֵּר מָה רָאִיתִי, וְיִהְיֶה לָנוּ עַל מָה לְצַחֹק!" הִלְכָה הַשְּׁכָנָה וְדַפְקָה עַל דַּלַּת הַבַּיִת: "פְּתַחֲתִי נָא לִי, שְׁכַנְתִּי!" וְלֹא חֲפָתָה שִׁיזְמִינוּ אוֹתָהּ לְהַכְּנִס. וְכִשְׂלֵא עָנוּ לָהּ, פְּתַחָה בְּעֶצְמָה אֶת הַדַּלַּת וְנִכְנְסָה. נִגְשָׁה לְתַנּוּר וּפְתַחָה אוֹתוֹ. וּמָה רָאוּ עֵינֶיהָ? הַתְּנוּר הֵיחָ מְלֵא חֲלוֹת יְפוֹת אֲפוּיוֹת הֵיטֵב, וְרֵיחַ נְעִים נוֹדֵף מֵהוֹן, וְלִיד הַתְּנוּר קַעֲרָה גְדוֹלָה מְלֵאָה בְּצַק לְאִפְיִית חֲלוֹת נוֹסְפוֹת. עֲמַדָה הַשְּׁכָנָה גְּדַהֲמַת: חֲלוֹת יְפוֹת כְּאֵלָה, גְּדוֹלוֹת וְחוֹמוֹת, וְכָל-כֵּן הַרְבֵּה! בּוֹאֵי נָא מֵהָר, הַבִּיאֵי מְרַדָּה! חֲלוֹתֶיךָ מוֹכְנוֹת וְעוֹד מַעֲט וְתַשְׁרַפְנָה!" קִרְאָה הַשְּׁכָנָה. הַבִּינָה אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל רַבֵּי חֲנִינָא שֶׁהַקְּב"ה עָשָׂה לָהּ נִס, חֲזָרָה לְמִטְבֵּחַ, וְהִמְרַדָּה בְּיָדָהּ. הַתְּבַיֵּשָׁה הַשְּׁכָנָה הַסְּקִרְנִית עַל שְׁנִכְנִסָה בְּלִי רְשׁוֹת, וּפְתַחָה אֶת תְּנוּרָה שֶׁל אֲשֶׁת הַצַּדִּיק. מֵהָרָה לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה וְהַסְּתַלְקָה מִן הַבַּיִת.